

Polsko 2025

Na Polsko jsme od prvního zmínění slyšeli jen samou chválu a kam se tam podívat. Velká většina lidí však zmiňovala místa jako „Polské Maledivy“, Karpacz, Osvětim či města jako Krakow. My však chtěli něco jiného, něco dál. A hlavně... slíbil jsem Ivče moře. Tak ho dostala. Sice Baltské, ale moře!

A tak jsme si před Ivčíným nástupem do nové práce ještě udělali v druhé polovině června malou dovolenou. Od bývalé kolegyně jsem vzal pár tipů, projel AI, Google a různé cestovatelské tipy a seskládal malý, lehký a rychlý itinerář, kam se podíváme. Bohužel nejsme cestovatelé na full time, a tak musíme rozmýšlet, kam se za tak krátký čas podíváme. A krátký, myslím od středečního odpoledne do nedělní noci.

Jelikož je náš hlavní parťák a hotel na kolečkách zároveň v jednom kuse v servise, i tentokrát jsme ho ve středu ráno teprve vyzvedávali – naštěstí jen kvůli doplnění klimatizace. Po obědě jsme tedy naházeli poslední věci do auta, připoutali psinu a frčeli k rodičům, kde jsme nechali Bublínu na prázdninách u babičky. Té se popravdě nakonec nestýskalo vůbec, nám ano.

Nejdelší byl úsek od Jilemnice na hraniční přechod do Královce, několik radarů, semaforey. Normálně bychom hned v polské Lubawce najeli na super novou dálnici a vyjeli až u moře, ale už se mi vymstilo nemít žádné polské peníze v hotovosti. Tudíž jsem hledal, kde by se dalo pomocí Revolutu vybrat peníze bez poplatku a narazil jsem na bankomat ve městě Kamienna Góra. A samozřejmě co? Byl poplatek za výběr! A docela solidní. 20 zlotých. Ve výsledku se to tedy vůbec nevyplatilo :D

Ivča měla od 6 večer online konferenci a jak to bývá, při jízdě se jí dělá špatně. Jen tak tak jsme tedy najeli na dálnici a ona se mohla v klidu věnovat školení. A já řízení. Příští stanice – **Největší socha Krista Krále v Polsku**. Nachází se hned u dálnice S3 u obce **Świebodzin**. Jak jsem při návštěvě rád poznamenal. „Představ si, že žiješ tady v tom městě. Probereš se každé ráno a hned vidíš Boha! To tě prostě drží u církve, i kdybys nechtěla.“

Po krátké procházce kolem sochy, několika fotkám a videím usedáme zpět do auta a pokračujeme k poslednímu dnešnímu bodu, ke křivému lesu. Ten leží už jen cca 170 km daleko, což čítá přibližně hodinu a půl jízdy. Na místním „parkovišti“ jsme chtěli nechat auto. Místo bylo příjemné, sice u silnice, ale nevypadalo to na velký provoz. Začali jsme couvat a najednou prásk! Nějaké sklo se rozletělo. „A je to v prdeli“, pronesla Ivča. Já zařadil dopředu, popojel a opět slyším sypaní skla. Vystupujeme abychom se podívali na škody. První myšlenka, co nám

projela hlavou „tak asi jedeme domů“. Strom, který nás takto knokautoval byl opravdu křivý! O spodní plastový práh se ani nedotkl, ale jedna boční větev byla tvarovaná přesně tak, aby nám nadělala paseku.

Ale my se nevzdali! Zkontrolovali jsme škody, uklidili po sobě, improvizálně si zakryli dveře dekou, najedli se, otevřeli lahvinku vína, a přemýšleli, co dál. Sklo se sypalo samozřejmě i dál, takže jsme museli dávat pozor na střepy v noci.

Celkové škody – kompletně prasklé zadní sklo, prohlubeň dveří, prasklé světlo, zmáčknutá část nad SPZ.

Noc jsme ustáli. Ačkoli bylo na místě víc rušno, než jsme předpokládali, dalo se to vydržet. Zjistili jsme, že tudy jezdí i místní MHD, v bytovce kousek od nás stále svítí v noci světlo, ale my to dali! Budíček jsme měli poměrně brzo, rychlá snídaně, zjištění, že rozbité sklo nebyl sen a rychle šup do křivého lesa. Jednalo se opravdu jen o rychlou návštěvu společně s místními, kteří sem chodí venčit své čtyřnohé kamarády.

Horší bylo zjištění, že Poláci si z místní rarity udělali poměrně velkou relax zónu. Různé lavičky, dřevěná lehátka, odpadkové koše. Zkrátka přírodní nádech tomu zde chyběl a na nás to působilo otázkou, co tu vlastně bylo dříve.

Kdybychom to věděli dříve, tak se tomuhle prokletému místu vyhneme, tím pádem i rozbitému sklu a pokračovali bychom dál.

Dál – v našem podání to znamenalo do města najít obchod, kde budou mít potravinářskou folii a lepicí pásku, abychom okno zadělali alespoň improvizovaně a dojeli jsme náš čundr. Čerpací stanice byla zastávkou první, ačkoli jsme tušili, že zde nepochodíme. Ale co? Vždyť byl čtvrtek, tak budou mít místní obchody otevřeno, tak zajedeme víc do města a koupíme, co potřebujeme.

Co se to děje? Kde jsou všichni? Říkáme si nahlas. Vždyť je všední den.

To byl. Ale svátek... Poláci slaví kolem 19. června den „boží tělo“ a tak mají obchody až na žabku, zavřeno. Naštěstí jsme jednu Žabku našli a v ní i přesně to, co jsme potřebovali – potravinářskou folii, které jsme raději vzali rovnou 60 metrů. Chtěli jsme to zaplatit penězi, ale slečna u pokladny nás odbyla tím, že nemá na vrácení ze 100 korunové bankovky. Profesionální oprava se podařila a před námi byl další těžký úkol – parkovat auto tak, aby tento náš „problém“ byl co nejméně vidět. Mimochodem, od téhle doby vozíme pásku a folii všude s sebou :D

A tak jsme nyní, po opravě a zjištění, že Poláci mají svátek, vyrazili na naše další místo z plánu – na pobřeží Baltského moře a do městečka Trzęsacz. Malebná vesnička, městečko nás učarovalo ihned po příjezdu. Ačkoli zde bylo mnoho apartmánů, hotelů, parkovišť i lidí, tak nějak se to vše rozprostřelo. Našli jsme si to naše super parkoviště s parkomatem i na platební karty, zaplatili si za přívětivý peníz hodinové parkovné a vydali se na vyhlídku opodál. U samotné vyhlídky jsou i ruiny kostela sv. Mikuláše. Byl postaven na přelomu 19. a 20. století a je krásným příkladem přírodní síly. Kostel byl postaven na útesu, který postupně, díky moři, začal erodovat. Nyní zůstala jen nejjižnější zeď, která je chráněná před nápory turistů.

Naproti tomu vyhlídka je vysoká, železná konstrukce se schody přímo na pláž, kam jsme se s radostí šli projít, i když foukal od moře poměrně silný vítr.

Ivča chtěla k moři, tak byla ☺ Po tolika letech na suchu konečně smočila tlapky v moři a nechala se ovívat mořským větrem. Na rozrážecích vlnolamech se děli rackové, sem tam vzlétli, zkusili něco chytit do tlamy a zase zpět na svá místa. Pro fotografa je to samozřejmě skvělá příležitost, kterou si Ivča nenechala ujít. A samozřejmě noha nezůstala suchá. Já si sundal sandále, ale Ivča v botaskách neměla moc šancí opustit tohle místo v suchu :D. Pár stovek metrů jsme prošli, a nakonec se vrátili, abychom putovali o kousek dál.

Příští stanice – Niechorze. Tohle místo jsme navštívili hlavně ze dvou důvodů – maják a větrný mlýn. Jak to bývá, reklama někdy klame, a tak jsme zjistili, že větrný mlýn je součástí místního malého skanzenu a bohužel není ani naklopen směrem k moři (tam mu bránil les). Nicméně maják Niechorze, to už byla jiná liga. Jedná se o 45 metrů vysoký maják postavený v roce 1866 a stále navádí lodě až do vzdálenosti 20 námořních mil.

Čím jsme ale byli uchvázeni naposledy, byla motýlárnum. Malá budova,

Další místa, která byla v plánu původně, se nakonec neuskutečnila. Na místo, kam jsem chtěl zaparkovat, to bylo dobrých 200 kilometrů a rada proto rozhodla, že pojedeme rovnou tam a dáme si lehárko. Od toho jsme přeci tady. Cestou jen malá přestávka na svačinku, kafičko a jelo se. Jelo se k vesnici Ulinia, poblíž známé Leby. Zde jsem měl vyhlídnuté přírodní parkoviště. Když říkám přírodní, myslím tím soukromé, ale na louce. Ale tím, že v Polsku sezona funguje asi pravděpodobně jen přes červenec a srpen, tak parkovné se tu nevybíralo a bylo nás tu (bydlíků) poměrně dost. Vychytali jsme skvělé místo v rohu parkoviště. Dokonce kolem nás proběhla ve vysoké trávě liška. Skákala, aby viděla, hups, hups dál. Rozdělalí kuchyň, připravili

pořádnou večeři a po ní jsme se šli podívat asi kilometr lesem, k moři na západ slunce. Ten byl úchvatný, nádherný... a také plný studeného větru. Koupačka vs. počasí 0:1.

Další den nebyl o nic náročnější. Opět stejnou trasou od auta k moři a dalších 5 kilometrů po pláži. Ten osvobozující pocit. Ani noha, celých 5 kilometrů. Na jedné straně moře, na druhé krásný hustý borovicový les a mezi tím pláž. Široká, čistá, písčitá pláž. Občas jsme viděli další vstup z lesa k moři, lehce nám do toho foukal větřík, který oproti minulému večeru dosti ustál. Na konci naší trasy nás měly čekat pozůstatky opevnění. Sice tam byly. Ale na nich spodky, plavky, ručníky a další věci místních obyvatel, kteří zaplatili pláž pro opalovačky. Aby ne, jedná se o velmi frekventované místo, kam se místní chodí koupat a opalovat. Osetnik se to jmenuje.

My to vzali zpět z pláže do lesa, k majáku Stilo, který nebyl tak krásný jako předchozí, ale stál za návštěvu. Od majáku jsme to štrádovali přes nádherné písčné duny. A myslím tím opravdu krásné, rozlehlé, vysoké, uprostřed lesa. To nenajdete na mnoha místech po světě. Užili jsme si je patřičně, jak jsme měli. Ze země, ze vzduchu. Poslední část cesty k autu byla tradičním, ale čistým lesem, klidnou procházkou, občas bylo nutno se vyhnout místním cyklistům, babetistům, koloběžkářům. A skončili jsme na nám známém místě. Ačkoli jsme neměli zadní sklo a patrně tím naše auto poutalo pozornost, musím říct, že jsme na autě nepozorovali ani náznak chůlce o vloupání.

Den pokračoval již klasicky jedením. Neuvěřitelný, kolik toho ty holky sní :D A protože ustál vítr, zamířili jsme opět k moři. Tentokrát s jasným úkolem – vykoupat se! Vzali jsme dron, kamery a takový ty kraviny kolem, vč. plavek a prostě jsme šli s vědomím, že dnes to vyjde. A vyšlo! Opravdu se uklidnil vítr a bylo nádherné počasí na večerní romantickou koupačku. Pod romantikou si nepředstavujte bůh ví co. Já tam vlezl na dvě minuty, Ivča na půl minuty. Přeci jen byla půlka června a kry teprve nedávno roztály :D

Po dvou nocích na skvělé místě, které jsme si museli prostě uložit na pozdější časy, další den odjíždíme dál. Tentokrát necháváme auto na dalším „přírodním“ parkovišti obce Lubiato, která nám připomínala Špindlerův Mlýn či Pec pod Sněžkou. Samý apartmán! Hotel, Booking, Airbnb. Z místních tady nezbylo snad nic. Možná jen ten výběrčí parkovního, který nás zkásnul po příchodu zpět k autu a traktorista, který zvětšoval ono přírodní parkoviště. Za cíl jsme si tentokrát kladli bílé duny. Bylo skvělé, že jsme vyrazili brzo a měli tento nádherný jev, dlouhý kolem 500 m, jen pro sebe. Opravdu jen pro sebe. K duně jsme přišli od bývalého protiraketového bunkru, a měli přes půl celé duny jako na dlani, pod sebou. Boty dolů a odrolit starou kůži na nohách. Písek příjemně lehce pátil a my se pomalu bořili a postupovali dál. Stále

celou dunu jen pro sebe. A kdo by se bál, že by na nás někde vykoul obří červ, tak mohl být v klidu. Když jsem psal, že duny mají asi půl kilometru, jeden si řekne, že to nic není, že to je přeci hned přejitě. No jo, jenže když se v oněch dunách boříte po kotníky, tak to není jen tak. Navíc slunce páliło, a tak písek na povrchu pálił víc a víc.

Polsko je opravdu skvostem ve změnách a návaznostech. Dunu jsme vyměnili za borovicový les. Zhruba ve $\frac{3}{4}$ cesty byla možnost sejít pod kopec s dunou a vydat se lesem zpět k autu. Sluníčko velmi rychle vystřídal obrovský tmavý mrak, ze kterého sem tam spadla kapka. Bez lidí, stále sami jsme pokračovali zpět k autu lesem a snili o tom, jak bychom chtěli vidět lišku, vlka či jiné, lesní zvíře. Plány byly jasné, čas neúprosný. Po příchodu zpět k autu jsme zdláblí polévku, nechali se zkásnout místním šerifem za parkování a pokračovali do Sopot, které jsme si chtěli prohlédnout. Samozřejmě nakonec vyhráło jen známé dřevěné molo a krátká procházka městem, neboť černý mrak vystříдалo prudké slunce, díky kterému se rázem teplota vyšplhala do astronomických výšin.

Ivča tou dobou zjistila, že se v Polsku, u Baltského moře vyskytují tuleni. No a samozřejmě je chtěla vidět! Honba za tuleni tedy začala. Ačkoli jí Marek krotil nadšení, aby nebyla příliš zklamaná z neúspěchu, místo spaní a poslední chvíle soboty měly jiný cíl.

V ústí řeky Visly, v místě, kde se vlévá do moře, je početná skupina tuleňů, kteří se pravidelně vystavují na jednom z ostrůvků a užívají si slunce. Od moře bylo zhruba dva kilometry vzdálené lesní parkoviště, které nám poskytlo útočiště na další noc a my se vydali na pláž, abychom zkusili tyto krásné, roztomilé živočichy nafotit. Co si budeme, nevyšlo to. Onen ostrov, kde se vyvalují, je pěkných pár kilometrů vzdálen místu, kde jsme byli my. Nyní to nevyšlo.

Neděle, poslední den naší krátké cesty podél Baltu. Plán jasný – dopoledne si projít Gdaňsk, naobědvat se a vyrazit na dlouhou cestu domů. Protože jsme nijak nevychrupovali a měli dobrou pozici vůči městu, kolem osmé ráno jsme to již parkovali kousek od středu města. Parkovací automat jsme využili pro platbu do poledne a vyrazili s batůžky po naplánované trase historickým městem.

Musíme říct, že je to opravdu město plné krás a skvostů! Jeden za druhým. Dýchala na nás opravdu historická atmosféra a Poláci si svých míst s historickým podtextem velmi váží a pro jejich restaurování se nebojí plýtvat penězi. Krom těchto nádherných míst jsme viděli zvedat most pro průplav lodí, vyšplhali do kostelní věže, odkud se nám naskytl velmi ojedinělý pohled na město. Opět jsme vychytali čas návštěvy a nemuseli nikde bojovat skrze davy a davy dalších turistů. Poslední zastávka byla v restaurace poblíž našeho parkoviště. Chtěli jsme zkusit nějakou místní specialitu. Ivča tedy zvolila Fish&Chips, které jí nakonec moc nechutnaly a

Markovi konec konců taky ne :D Ten okusil pokrm zvaný Babka ziemniaczana. A to bylo výborné! A nakonec? Přišli jsme k autu, u kterého téměř stál policista a koukal na zaplacené parkování. A protože to naše bylo již 20 min po splatnosti, omluvil jsem se mu, že jsme byli na obědě a nestíhali. Zeptal se, jestli odjíždíme, nacož jsme souhlasně kývly a on jen mávl rukou k odjezdu.

Tímto kouskem štěstí jsme zakončili naši krátkou, ale nádhernou cestu podél pobřeží polského moře a plní radosti, zážitků a dojmů jsme odjeli na dálnici směrem domů.